

טראסק!

מחזמר ישראלי חדש

מחזה ותמליל: בועז אפלבאום
מוסיקה: קובי אשרת
דרמטורגיה ובימוי: רוני ניניו

בהשתתפות:

רודיה קוזלובסקי, אלון אופיר, עמנואל חנון,
רפאל עבאס, הראל ליסמן, נופר עובד, אנה דוברוביזקי

עם:

רובי קסוס, תום אידלסון, פז פרל, ניתאי יורן,
חגית ביאר, טל צ'רנובסקי, יובל לוי, ירדן ניקפהמה

כוראוגרפיה: קים גורדון
עיצוב תפאורה: רועי ואטורי
עיצוב תלבושות: אורנה ברנט שמעוני
עיבודים: קובי אשרת, תומר קלינג
קורפטיטור: תומר קלינג
ע.במאי ומפיקה: אלה תמרי מילס

גרסת 11/2/2018

הוצג לראשונה בחג המחזמר בת-ים, דצמבר 2017

© כל הזכויות שמורות
לבוז אפלבאום, קובי אשרת ורוני ניניו
0544-274885 ninioron@gmail.com

הנפשות הפועלות –

1. **נתן אלתרמן**: משורר, וממנהיגי המרד התרבותי נגד ביאליק.
2. **אברהם שלונסקי**: משורר, ושותף להנהגת המרד נגד ביאליק.
3. **שאל טשרניחובסקי**: משורר, רופא בתי-הספר של תל-אביב, בן טיפוחיו ויריבו העיקרי ויריבו העיקרי של ביאליק על כתר 'המשורר הלאומי'.
4. **העלמה שירה**: מאהבתם של גדולי השירה העברית.
5. **חיים נחמן ביאליק**: הצאר התרבותי של תל-אביב ודון-זיואן חסר תקנה.
6. **מניה ביאליק**: אשתו הנרמסת של המשורר הלאומי.
7. **מאיר דיזנגוף**: ראש-העיר המייסד של תל-אביב.
8. **יוזף ויסאריונוביץ' סטאלין**: הדיקטטור הסובייטי, פטרונו של טשרניחובסקי.
9. **דוקטור היינריך שטראוס**: אריסטוקרט תל-אביבי.
10. **לוטה שטראוס**: אשתו.
11. **פרופסור גאורג רינצלר**: כירורג ראשי בבית-החולים בווינה.
12. **פרויליין שוברטינה**: האחות הראשית בית-החולים.
13. **בוהמיינים**: חבריה טראסק של תל-אביב הקטנה.
14. **אזרחים**: תושבי העיר העברית הראשונה.
15. **מוכרי עיתונים**; אנשי השירות החשאי הרוסי.

*

1. פרולוג / 'קפה פילץ': מועדון הבוהמה התל-אביבית שעל שפת הים.

שלוונסקי: השנה היא 1934, ואסון נורא נפל על עיר-המדינה, תל אביב הקטנה. אבי התרבות העברית, הטוענת להיות חדישה – חיים נחמן המהולל, הפך פתאום והיה – זיכרו-לברכה... מין ז"ל מנוטרל !

אלתרמן: ההודעות הרשמיות – אך הן לכאורה בלבד ! – מדברות על הסתבכות מבישה של ניתוח אפנדציט... כאילו מדובר בסתם לימפוציט... אבל אנחנו נגולל כאן עובדות אמת על המת, ואיך בעודו רוטט התפוגג קומפלט...

שיר מס' 1 – ביאליק נרצח (פרולוג)

אלתרמן:

הרי לפניכם, שלוונסקי בעל-בריתי –
רעב ונחוש ולא מסתורי
כמו מהפכן פואטי.
מגה-סיכול – זה שירו ! –
והמר"ן הפתטי יורדם,
כפתגם חז"ל:
Chercher la femme, פשע מושלם.

שלוונסקי:

ואכן, זהו אלתרמן, ברוב השראה:
פרטיזאן אנרגטי,
חסר כל בושה !
ושנינו ביחד, איזו תפארה –
חמושים במילים, שווים אנו כפליים
ולא חושבים לפברק – פשרה בת כלאיים !

אלתרמן & שלוונסקי:

ביאליק נרצח ! –
בידינו מז"פ מדויק...
זה איננו ממצא רפואי
של מומחה קשקשן –
כי כל פדגוג ציוני
חשש מפיגור בשכר,
והפיץ תעתוע שקרן...

אלתרמן:

זוהי תמצית העניין של מרד עקשן
 מול אדמו"ר, פיאודל.
 אין פה ייצר אפל, לא פרינציפ קרייריסטי.
 גם הקורבן לא ניצב
 לאורו של פנס וממתין
 אלא יוצא – מיליטאנט ! –
 ונלחם, גם אם מפחד ישתין...

שלונסקי:

זוהי תמצית שאין בה שמץ רישול
 של שני דילטאנטים
 עם אגו כביר...
 ונקמה עלומה על כישרון שהחוויר.
 לשנינו גם אין שבר מושג
 איך נגיע לסוף –
 רק תקווה שנמצא פיתרון בלי בושה !

שלונסקי & אלתרמן:

הניתוח הוא כמו
 תסריט מוקלד ומוברג ! –
 כשבפועל, הטראסק מנוהל
 בידי ראש-העיר
 ההופך כל פיל לחגב
 ולודר לבלדר –
 והפוקר... מעשה-שטן !

ביאליק נרצח ! –
 בידינו מז"פ מדויק...
 זה איננו ממצא רפואי
 של מומחה קשקשן
 כי כל פדגוג ציוני
 שחשש מפיגור בשכר,
 הפיץ תעתוע שקרן...

שלונסקי [אל הקהל]: קהל נכבדים...

אלתרמן: ברוכים הבאים !

שלונסקי: ברוכים הנמצאים !

אלתרמן: בואו, נחזור כעת – ברשותכם – כמה חודשים לאחור ... באותה שנה - 1934.

שלונסקי: תל-אביב עיר מסעירה. אמנם זהו הכרך העברי הראשון – אבל בקודקודו תקוע דוכס בסטייל רנסאנס,

אלתרמן: פר-אכסלאנס, דיזנגוף ייקרא שמו...

שלונסקי & אלתרמן: רודף פרסום, תאב כבוד שכמותו. ראש העיר של תל-אביב- בירת הציוויליזציה. מאיר דיזינגוף- ירום הודו- מלך העד-לא-ידע!

*

2. שנה קודם לכן / קרנבל העד-לא-ידע ברחובות

ת"א: דיזנגוף וביאליק, ושירה ביניהם, בכרכרה קיטשית, מורמים מעם. מולם – שלונסקי, אלתרמן וטשרניחובסקי – הנחשף למוזה הפרטית של ביאליק, העלמה שירה היפיפייה. כולם שתויים ומבוסמים !

שיר מס' 2 – הקרנבל

כולם:

הקרנבל של ריו, דיו-דיו !
 יכול ללמוד שיעור חרוץ
 מחגיגות העד-לא-ידע...
 שום סמבה-רומבה
 או ישבנים בחוץ
 בכלל אינם שקולים
 ללהט החמסין...
 כי פה הכל כה מפולפל
 מוכפל ומשוכלל, בלי שמץ סכרין,
 והמורל – נישא גבוה... ח-ש-מ-ל !

דיזנגוף:

גם הבנות שלנו סקסיות יותר, ד-י-ו !
 מכל הקוקסינלים בעולם...
 אצלנו זוהי אולימפיאדה ! –
 שום ממבו-גימבו
 או זיקוקין-דינור מוגזם –
 שכלל אינם שווים
 לעיר בגילופין
 מ-777' או מדיצינלי
 מוכפל ומשוכלל, בלי שמץ קפאין,
 והמורל – נישא גבוה... א-ל-ע-ל !

טשרניחובסקי: אני משתגע... מ-ש-ת-ג-ע !

אלתרמן: המוזה החדשה של ביאליק... סקסית בעיניך... הא ?

טשרניחובסקי: זה לא ממש קורה לי...

שלונסקי: טשרניחובסקי, תפסיק כבר לתקוע עיניים לתוך המחשוף שלה...

טשרניחובסקי: להתאהב ככה פתאום – כאילו פגע בי ברק. הכל אצלה מזעיק אותי, סוחף...

שלונסקי: אלו בטח הדדיים.

אלתרמן: דד ועוד דד, רק לא בדד !

טשרניחובסקי: אתן לה מתנה את מלחמות הנסיך איגור', שגמרתי בדיוק לתרגם !

אלתרמן [לטשרניחובסקי]: נכון מה ששמעתי ? שסטאלין בכבודו ובעצמו טלפן – להודות לך על התרגום ?

טשרניחובסקי: הוא אמר שהתרגום שלי לעברית הוא הכי ירוסי.

דיזנוגוף וההמון:

הקרנבל המפונפן של ריו... דיו-דיו !
 יכול ללמוד שיעור חרוץ
 מחגיגות העד-לא-ידע !
 שום סמבה-רומבה
 או ישבנים בחוץ –
 בכלל אינם שקולים
 ללהט החמסין...
 כי פה הכל כה מפולפל
 מוכפל ומשוכלל, בלי שמץ סכרין,
 והמורל – נישא גבוה... ח-ש-מ-ל !

שלונסקי: אגב, אתה יודע שהעלמה שירה מעניקה לביאליק, לא רק תשמישי מיטה...

אלתרמן: היא גם מזרון פנטאסטי לפואטיקה שלו ! היא ש-י-ר-ה !

טשרניחובסקי: למה ביאליק... למה לא אני ?

אלתרמן: ואיפה מניה אשתו שתיסחב אותו בחזרה ביתה ?

שלונסקי: גבר, היית נותן את חייך בשבילה ? בשביל שירה ?

טשרניחובסקי: שמעתי נכון ? ש-י-ר-ה, זהו שמה ?

אלתרמן [מסתודד עם שלונסקי]: תסתכל עליו... יש לו חזות של קוזאק מהוולגה !

שלונסקי [אל אתרמן]: וביאליק נראה כמו חנווני מוורשה...

אתרמן [מתלחש עם שלונסקי]: אז בוא ונשתמש בו למוטט את ביאליק...

שלונסקי [לא אתרמן]: רעיון קולוסאלי!

אתרמן: אולטימטיבי!

שלונסקי & אתרמן: סיפור חדש של 'הגולם' מפראג!

דיזנגוף וההמון:

גם הבנות שלנו סקסיות יותר, ד-י-ו!
 מכל הקוקסינלים בעולם...
 אצלנו זוהי אולימפיאדה!
 שום ממבו-גימבו
 או זיקוקין-דינור מוגזם –
 שכלל אינם שווים
 לעיר בגילופין
 מ-777 או מדיצינלי
 מוכפל ומשוכלל, בלי שמץ קפאין,
 והמורל – נישא גבוה... א-ל-ע-ל!

*

3. גן ביתו של ביאליק: בצד האחד של הגן ממזמז ביאליק את העלמה שירה, ומעיף מדי פעם מבט מפוחד לעבר המרפסת של מניה אשתו... ואילו בקצה השני מסתתרים טשרניחובסקי, שלונסקי ואלתרמן.

העלמה שירה: תן עוד נשיקה תאוותנית שכזו !

ביאליק: הווו, הווו... אני אוהב איך שאת עוגבת עליי...

העלמה שירה: עוד נשיכה, עוד...

ביאליק: היכרות אינסטינקטיבית... פריטה על עוגב !

העלמה שירה: דבש אמיתי !

שלונסקי [לאלתרמן]: עכשיו היא תחניף לביאליק, כאילו הייתה אבישג השונמית הבאה לחמם את דויד המלך הזקן !

אלתרמן [לשלונסקי]: הכל טוב ויפה, אבל תנגב את הריר מהפה.

שלונסקי [לאלתרמן]: תסביר לי בבקשה איך הנואף, הלוא הוא המשורר האלמותי, מעז להתגפף כך בגן ביתו. מה, אשתו מניה לא צופה? לא רואה? לא יודעת?

אלתרמן [לשלונסקי]: נסתרות ונפלאות דרכי הנשים... למניה אכפת כנראה יותר אם ביאליק יהיה אדיש לקסמיה, זהו חטא חמור פי-כמה מבגידה !

העלמה שירה: איזה מתוק... אתה לא ניגש לאישה – בביטחון של מי שכולן רודפות אחריו...

אלתרמן [לשלונסקי]: הנה, הוא מחפש אצלה את השכינה... ויעטוף את זה בקומפלימנטים !

ביאליק: תני, תני לפנק... את כמהה למירוק...

העלמה שירה: רק אל תגיד לי בסוף, שהטיפשות שלי יכולה לנפץ חלונות !

ביאליק: השתגעת ? הרי פנייד מציירים לי בדיוק – איך ייראו חיי...

אלתרמן: הו', כמה שאתה צודק, יקירי... גם אני חושק בה. חושק ומתחשק.

שלונסקי: ובכל-זאת, איפוק בבקשה ! תזכור: ישנה תכנית. זכות הראשונים לטשרני.

מבין השייחים מגיח טשרניחובסקי ופוצח בשיר.

שיר מס' 3 – שירה

טשרניחובסקי:

מדוע רק אוהב תמיד
את שאינו מושג ?
האם זה לא מוזר
שגם אראה, אראה תמיד
יצור אחד בלבד –
אשר לכאב ליבי ילעג ?

מדוע בנפשי רק
מחשבה אחת...
ותשוקתי – אחת !
ועל שפתיי רק שם אחד
עולה כמי תהום רבה
מעומק הנשמה...

עולה אל פי הממלל
בלוא הפסק, כמו תפילה.
כמו סיפור שלא הוכרע:
ש-י-ר-ה... ש-י-ר-ה...

עולה אל פי הממלל
בלוא הפסק, כמו תפילה.
כמו סיפור שלא הוכרע:
ש-י-ר-ה... ש-י-ר-ה...

העלמה שירה – וביאליק – מתייחמים בלהט בקצהו
האחר של גן בית ביאליק.

ביאליק: איתך, זוהי הפעם הראשונה שאני יוצא מתוך עצמי... בואי ותהיי אם
ילדיי !

העלמה שירה: אתה מדבר שטויות !

ביאליק: בואי ותהיי אם ילדיי ! יורשי העצר של שירתי הנשגבת.

העלמה שירה: אז זרוק את מניה אשתך, מ-ה-ב-י-ת !

ביאליק: הוי פנייך... אני מנסה לקרוא בהם – מה יהיו חיי...

העלמה שירה: אל תקרא בהם, זרוק אותה...

ביאליק: מניה, מניה... עקרה אומללה...

העלמה שירה: אתה אומלל, אתה אומלל כפול... לא תהיה אבא לילדים, וגם תישאר איתה...

ביאליק: נו באמת, אי-אפשר לאחוז את המקל בשני קצותיו ? המחשבה שאת יכולה להיות שייכת לאחר – מחרידה !

העלמה שירה: אז זרוק כבר, סוף-סוף, את מניה !

טשרניחובסקי [לאלתרמן ולשלוונסקי]: אוחי ! – כמה שבא לי לקרוע אותה מביאליק...

טשרניחובסקי: (המשך השיר)

מדוע בנפשי רק
מחשבה אחת...
ותשוקתי – אחת !
ועל שפתיי רק שם אחד
עולה כמי תהום רבה
מעומק הנשמה...

עולה אל פי הממלל
בלוא הפסק, כמו תפילה.
כמו סיפור שלא הוכרע:
ש-י-ר-ה... ש-י-ר-ה...

שירה... שירה...
שירה... שירה...

אלתרמן: אנחנו נעזור לך לחלץ את שירה מבין הנקניקיות השמננות של ביאליק.

שלוונסקי: נגייס כל מזימה...

טשרניחובסקי: לא תצליחו, הוא מניפולאטור גאוני !

אלתרמן: נסובב אותו בכחש...

שיר מס' 4 – חוקי המישחק

אלתרמן & שלונסקי:

אנחנו, ואנחנו בלבד
 נקבע את חוקי המישחק...
 נוכיח שכל הכדרור
 של ביאליק –
 הוא סתם להטוט, רק סחרור:
 חמקמק, ממורק,
 ממותק שכזה...
 הוא מין כדורגל סוחף לכאורה –
 אך תמיד מועתק
 וסופו – לגמרי מרוסק !

אנחנו, ואנחנו בלבד
 נקבע שהוא ענק מציוקמק...
 שהכל אצלו רק איפור
 ותו לא...
 שירתו היא ממש סתם בידור:
 מין ברק מפוקפק,
 מחושק שכזה...
 הוא עילוי משלהב מהפנט לכאורה
 אך תמיד מפונק
 וסופו יהיה, קץ של סנדק !

אנחנו, ואנחנו בלבד
 נקבע את חוקי המישחק...
 נוכיח שכל הכדרור
 של ביאליק –
 הוא סתם להטוט, רק סחרור:
 מין ברק מפוקפק,
 מחושק שכזה...
 הוא עילוי משלהב מהפנט לכאורה
 אך תמיד מפונק
 וסופו יהיה, קץ של סנדק !

טשרניחובסקי:

מדוע רק אוהב תמיד
 את שאינו מושג,
 האם זה לא מוזר ?

אלתרמן [לאולם]: זה שורש הסיפור של חייו, רומנטיקן... "אליפלט" כזה
 מאוכזב שתמיד יחפש...

שלונסקי [לאולם]: גבוה-גבוה – צעצוע שאין לו סיכוי להשיג, געגוע לריק... לב שבור להלעיג !

אלתרמן [לאולם]: ולחשוב, שזהו רופא-ילדים מפורסם שלכל מחלה מוצא הוא מזור...

שלונסקי [לאולם]: אימהות מתעלפות וגונחות לרגליו... ואותו זה לא מספק, איזה תמור !

שלונסקי ואלתרמן שרים: גלגל, עוד שנה, גלגל...

*

4. הקליניקה של דר' טשרניחובסקי: המרפאה מלאה באימהות הילדים – הפציינטים של טשרניחובסקי – שהגיעו לשמוע הרצאת-הדרכה של רופא-הילדים המפורסם, ביניהן גם העלמה שירה... על הקיר תלויה תמונתו של סטאלין, ובצד – תמונותיהם של המשוררים: היינה ובודלייר.

שיר מס' 5 – אפידמיה

טשרניחובסקי:

אימהות יקרות, מאד אמיצות!
 מנע מחלות:
 פרופילקטיקה בלעז –
 היא צעד ראשון לריפוי משודרג...
 אחרת נטבע בים של אפידמיות
 מבלי להבחין בין חיידק לחיידק!

אפאטה סטומאטיטיס? לא ולא...
 זה עוד פרץ של ברונכיטיס!
 ארטריוזוס תתבלבל
 עם אורטיקריה...
 לאמבילאה תחליט
 שהיא: רוזיליאה –
 וכשיגיעו: רובאלה או נטראש,
 יתהפך סיפורנו על הראש: ב-ו-ג'-ר-א-ס!

האימהות עטות על טשרניחובסקי, מנסות לעגוב עליו – בעוד הוא מתחמק.

האימהות:

בואה דון[ק]טורה –
 איתנו רחוק!
 זו ממלכת שטן-הבשרים
 המתוק...
 בואה דון[ק]טורה –
 נתערסל ונפרוק,
 נתגלגל ונחמוק...
 לא נחשוש מפלילים,
 לא נחסוך
 מעשה-עינוגים אפלולי!

טשרניחובסקי:

אימהות יקרות, מאד אמיצות !
 אבעבועות :
 הפסיקו כל להג –
 היא מחלה עם סיכון מזורגג ...
 דאגו לחיסון כדת, לא סתם יוד,
 אחרת הסיכון כאן ללב, הוא מופלג !

אפאטה סטומאטיטיס ? לא ולא...
 זה עוד פרץ של ברונכיטיס !
 ארטריוזוס תתבלבל
 עם אורטיקריה...
 לאמבילאה תחליט
 שהיא : רוזיליאה –
 וכשיגיעו : רובאלה או נטראש,
 יתהפך סיפורנו על הראש : ב-ו-ג'-ר-א-ס !

האימהות:

– בואה דון[ק]טורה –
 איתנו רחוק !
 זו ממלכת שטן-הבשרים
 המתוק...
 – בואה דון[ק]טורה –
 נתערסל ונפרוק,
 נתגלגל ונחמוק...
 לא נחשוש מפלילים,
 לא נחסוך
 מעשה-עינוגים אפלולי !

– בואה דון[ק]טורה –
 איתנו רחוק !
 זו ממלכת שטן-הבשרים
 המתוק...
 – בואה דון[ק]טורה –
 נתערסל ונפרוק,
 נתגלגל ונחמוק...
 לא נחשוש מפלילים,
 לא נחסוך
 מעשה-עינוגים אפלולי !

טשרניחובסקי: מספיק, די ! – צ'ורט וואס פובראל (רוסית): שייקח אתכן
 (השד...) ! אתן מביאות לי את הסעיף, ה-ח-ו-צ-ה !

עם העזיבה הבהולה של האימהות, מתגלה העלמה שירה.

טשרניחובסקי: (משפט ברוסית)

העלמה שירה: מה?

טשרניחובסקי: גם את פה ?

העלמה שירה: אני רואה שהתאוה כאן עולה על גדותיה.

טשרניחובסקי: אינני הטיפוס המלטף, ואומר דוגרי – גם אינני הגבר התיאטראלי !

העלמה שירה: כל האימהות האלה, מכרכרות סביבך...

טשרניחובסקי: הן הופכות את הקליניקה לבורדל וינאי !

העלמה שירה: אתה אוהב בורדלים...

טשרניחובסקי: חבורה של נימפומניות זולות ! אני אוהב קלאסה...

העלמה שירה: מה אתה מעמיד פנים של סובל ?

טשרניחובסקי: אני לא צריך את כל הקוצים, בשביל שושן יחיד...

העלמה שירה: למי אתה מתכוון, באופן ספציפי ?

טשרניחובסקי: אלייך יקירה, אלייך מופלאה – (משפט ברוסית) מה זה, אני פוזל ?

העלמה שירה: אינך רואה את השלט שעליי – לא למכירה !?

טשרניחובסקי: גם לא למי שירבה במחיר, וייתן גיזת-זהב תמורתך?

העלמה שירה: מה זו התמונה שעל הקיר ?

טשרניחובסקי: איזו מהן ?

העלמה שירה: האיש עם השפם.

טשרניחובסקי: אהה, כמובן... סטאלין – 'שמש העמים' !

העלמה שירה: סטאלין ? – הסבולודג' מהקרמלין ?

טשרניחובסקי: תרגמתי מרוסית את 'הנסיך איגור' בטעם של רומנטיקה
עברית... אם אכין לך, תשתי תה ?

טשרניחובסקי יוצא וסטאלין מגיח לפתע מתוך
מסגרת התמונה שעל הקיר.

שיר מס' 6 – אל תסרבי לו

סטאלין:

אל תסרבי לו בתי,
אל תסרבי –
האיש ראוי לך,
הוא גיבור עממי.
אל תסרבי לו בתי,
אל תסרבי:
גופך בגופו תכרכי !

העלמה שירה: הגזמת !

סטאלין: גבירתי הנכבדה, מה את כזאת קשה להשגה ?

העלמה שירה: מה זה עניינך ?

סטאלין: הזכר הזה הוא גאון !

העלמה שירה: איזה גאון... איזה זכר ? ומה אתה עושה כאן ?

סטאלין: הזמנתי ממנו את תרגום 'מלחמות הנסיך איגור' לעברית, ללקק את
האצבעות... הוא יקבל ממני את 'פרס סטאלין' לשירה !

סטאלין: (המשך השיר)

כי קשה עליו הניתוק
עד בלי די –
דוקא עכשיו

כשהחשק אינו סתם זנאי...
 שפדי, תקעי בו אנקול,
 שיצרח מתשוקה –
 בוער, מלוהט...
 בלי 'לא' או 'כן' מעורפל –
 שלך יהיה בקרוב, המבולבל...
 ראי: זהו טשרני, לא סתם מנוול!

אל תסרבי לו בתי,
 אל תסרבי –
 האיש ראוי לך,
 הוא גיבור עממי.
 אל תסרבי לו בתי,
 אל תסרבי:
 גופך בגופו תכרכי!

העלמה שירה: אם אתה מסנגר עליו, סימן שדבקו בו הכתמים של הקרמלין!

סטאלין: לא-לא-לא! הוא נשאר טהור ואנושי ומאכזב לטובה...

העלמה שירה: אתה מוכן להבטיח לי שהוא לא יישאר חידה בעיניי, לא יהיה קפריזי... וגם לא יישן כמוך – עם אקדח מתחת לכר?

סטאלין:

בגרון נכזב תצעקי
 עד בלי די –
 דווקא עכשיו
 כשהחשק אינו סתם זנאי...
 שפדי, שפדי בו אנקול
 שיצרח מתשוקה
 בוער מלוהט בלי 'לא' או 'כן' מעורפל –
 שלך יהיה בקרוב המבולבל –
 ראי זהו טשרני, לא סתם מנוול.

אל תסרבי לו בתי,
 אל תסרבי –
 האיש ראוי לך...
 הוא גיבור עממי.
 אל תסרבי לו בתי,
 אל תסרבי:
 החיבור ביניכם, גורלי!

העלמה שירה: אתה יודע מה ? אולי אתחיל לאהוב אותך, את הטמפרמנט הסלאבי שלך, פרא אציל שכמותו... אנרכיסט !

סטאלין: לא אנרכיסט... לא טרוצקיסט, אפילו לא סטאליניסט...

העלמה שירה: אז ערפד !

סטאלין: הוא לא יקיז את דמך.

העלמה שירה: לא יקיז את דמי ? הגברים חיכו תמיד שאספוג את התאוות והסטיות שלהם...

סטאלין: גברים ? אהה... היו רבים ?

העלמה שירה: אצל הראשון – לא אהבתי את האופן שבו בחש לי...

סטאלין: הראשון ? מעניין... היו גם שני ושלישי ?

שיר מס' 7 – הגברים

העלמה שירה:

השני נרדם מייד כשגמר
והשאיר אותי
ערה ומחוסרת סיפוק.
השלישי – המוני כה וגס –
אמר שחוץ מזיון, אני כלום ! אני כלום !

רביעי קבע ששדיי הם תפוחים,
לא תואמים בגודלם –
אך השלים בשתיקה.
ואילו זכר האלפא טען, מפורקד,
שמטומטמת אני
ויאה לדבר אחד, המלטה...
מספר שש התפאר:
"תרכבי, תרכבי – אינני
צריך להתחיל
כי נשים-נשים רודפות אחריי למכביר !"

מספר שבע, הוא סתם פסיכולוג מחורבן,
כעס שיש לי מדי
מן הזן הקטלן –
ואחרי שעשה מה שעשה
תקע לי זריקה נוראה,

ומאז, עקרה שכמותי... שום הדרן ! שום הדרן ! שום הדרן !

העלמה שירה: בכל מקרה, מסור לפרא האציל שהלכתי... מהרהרת לטובה...

שירה עוזבת וטשרניחובסקי חוזר עם המשקאות.

טשרניחובסקי: איפה היא ?

סטאלין: נראה לי שהבחורה עברה לא מעט בחיים. זוהי הזדמנות שלך – היא מחפשת אהבה בנרות.

טשרניחובסקי: אבל ביאליק עומד בדרך !

סטאלין: את ביאליק תשאיר לי. זה 'תיקי' שלי! ואם אני לוקח על עצמי – 'תיקי' של מישהו, אני גם 'מתקתקי' אותו כהוגן !

סטאלין [רפרוזה של שיר מס' 6 – אל חסרבי לוו] :

גם אתה, יקירי,
איש חסותי
אל-נא תזחל כמו אחד רכרוכי !
שכן ייצרה
משורבב ונלהב
כבצק העולה על גדותיו.

אז תפוס ת'השור
ישר בקרניו
ותן לה, תן לה את כל שתאהב...
בלי היסוס מסורבל –
יובטוויומאט :
זהו פוקר, תבין – לא שחמט !

*

5. בית-העירייה Vs. קפה 'פילץ': בראשון – דיזנגוף וביאליק ותושבי העיר; ובשני – שלונסקי ואלתרמן ועימם טשרניחובסקי וקהל הבוהמיינים

קהל יושבי 'פילץ', נסער ונרגש.

אלתרמן [לאולם]: בלחש-בלחש, כמוס וסודי – שלא ייודע כלום...

שלונסקי [לאולם]: כמו שכבר סיפרנו פה ושם – יש לנו, שנינו, אפאס, hidden agenda – להדיח את העכשווי- הביאליקי- נסיך הפואזיה...

אלתרמן [לאולם]: ולהמליך תחתיו זמנית... וזמנית בלבד! – נסיך-פואזיה טרי, טושרניחובסקי, הלוא הוא טשרני – שבמהרה ימריא...

שלונסקי [לאלתרמן]: ובמהרה ייפול ויפנה את כתרו, לנו – השניים! אנחנו נחולל את המהפך הגדול. עוד שנה, שנתיים, שלוש – גג.

אלתרמן: ושירתנו תשגשג ותפרח, ותקפיץ המורל – אל-על.

שלונסקי: ולפיכך...

אלתרמן: בתוקף זכותנו התרבותית כנוטרי השפה העברית...

שלונסקי: ועל יסוד החלטת ציבור אנשי הרוח והיוצרים בעיר תל-אביב...

אלתרמן: אנחנו מכריזים בזאת על קיומה של אולימפיאדת השירה!

שלונסקי: שתהא פתוחה להשתתפות כל המושכים בעט – בלי הבדל דת, גזע ומין...

אחד הבוהמיינים (ניתאי): ותקפיד על חופש הדעה, הביטוי והמצפון...

עוד אחד מהבוהמיינים (רובי): ועל טוהר המידות האמנותיות...

אלתרמן: תוך שהיא נאמנה לכללי הפתיחות, ההומאניות והשקיפות...

שלישי מהבוהמינים (טל): ועל כך שלא כל השקפה אחרת, בניגוד לרוב אפילו – היא בגידה במולדת !

אלתרמן: מספיק להתגונן...

שלונסקי: מספיק כבר להכות על חטא – שלא חטאנו...

אלתרמן: רק כי מישוהו בצמרת מבקש להשליט טרור פוליטי...

רביעי מהבוהמינים (נידן): איפה, איפה הן הנורמות של פעם ?

אלתרמן: האחוה העברית, הסולידאריות ?

טשרניחובסקי [אל הבוהמינים]: אולימפיאדת השירה תחזיר לנו – צדק וחמלה... ואת הרוח החופשית !

שלונסקי: אצלנו יהא הכל נקי...

טשרניחובסקי: בלי השמצות שלופות מהשרוול על ציד בולשביקי...

אלתרמן: בלי בכיינות מזויפת – אכלו לי, שתו לי...

טשרניחובסקי: וטענות מופרכות – כאילו לא יהיה כלום כי...

כולם: אין כלום, ולא היה כלום !

מן הצד השני: בבית-העירייה...

דיזנגוף: מגיעות ידיעות כאילו צמד הלצים, שלונסקי ואלתרמן, הכריזו ב'פילץ' על אולימפיאדת השירה !

ביאליק: איך נצליח לגבור על טשרניחובסקי ?

דיזנגוף: אתה מלך השירה העברית ואני ראש העיר של בירת הציוויליזציה.

ביאליק: הממזר יודע את כל הסודות שלי. אנחנו שותים באותם ברים, לעזאזל !

דיזנגוף: אתה הפואטי – אני הפוליטי... יחד נביס אותו !

שיר מס' 8 – הברית הפוליטית

דיזנגוף [שר אל ביאליק]:

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !
אתה זקוק לעוצם סמלי,
בזכותך – את ממשלי פה ארחיב !

שיריך יקדמו אז פרסום משגע,
יספרו לעולם את חסדי השופע.
ומדי ארכב על גב סוסי –
אתקבל כגיבור, כקמע !

אני הפוליטי
הוא הפואטי –
יחד נבטיח
הישג פריטטי !

ביאליק: מר דיזנגוף – תן לי איזה צמד קטנות להרהר בעצתך הנדיבה...

ביאליק [שר אל דיזנגוף]:

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !
אתה זקוק לשלל עצותיי,
בזכותך – אכניע צר ויריב...

גייסותיך ישאו שירתי הזוהרת
וביום הבחירות, היום הקובע,
יבטיחו גיבוי מדלת אל דלת –
רוב כה גדול – לא מקרטע !

אני הפואטי
אתה הפוליטי –
יחד נבטיח
הישג פריטטי !

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !

ובצד של קפה 'פילץ'...

שיר מס' 9 – פרובוקציה

אלתרמן & שלונסקי:

שופו וראו, עלמות וגברים,
שני ליצני פ-ר-ו-ב-ו-ק-א-צ-י-ה...
דיזי וביאליק אורגים במסתור:
מסכת תככים מסריחה,
כלילת פ-ב-ר-י-ק-א-צ-י-ה!

ואילו אנחנו, עלמות וגברים,
נכריז ברמה: ד-מ-ו-נ-ס-ט-ר-צ-י-ה...
דיזי וביאליק, אל – מלך נצור! –
שום ויתור, בלי סליחה,
נמגר ה-ר-י-א-ק-צ-י-ה!

ועוד פעם, בבית-העירייה...

ביאליק [אל הקהל באולם]: האמת? ישנו צדק מסוים במה שטוענים
המורדים הצעירים – נגד צנזורה ברוטאלית בשירה.

דיזנגוף [אל האולם]: זה ביאליק המאלץ אותי להירתם לעגלת הקריירה שלו...

ביאליק: זה דיזנגוף מעכב בעדי – להתגמש...

דיזנגוף: ציניקן שכמותו!

ביאליק: צבוע שכמותו!

דיזנגוף: אם העלמה שירה תיקרע ממנו – לא רק הסקס... גם ההשראה תתייבש!

ביאליק: בגללו עלולה עוד תל-אביב לזכות בפרס הטיפשות!

ובצד של קפה 'פילץ'...

שלונסקי & אלתרמן:

ואילו אנחנו, עלמות וגברים,
 נכריז ברמה: ד-מ-ו-נ-ס-ט-ר-א-צ-י-ה...
 דיזי וביאליק, אל – מלך נצור ! –
 שום ויתור, בלי סליחה,
 נמגר ה-ר-י-א-ק-צ-י-ה !
 דיזי וביאליק, אל – מלך נצור ! –
 שום ויתור, בלי סליחה,
 נמגר ה-ר-י-א-ק-צ-י-ה !

שופו וראו, עלמות וגברים,
 שני ליצני פ-ר-ו-ב-ו-ק-א-צ-י-ה...
 דיזי וביאליק אורגים במסתור:
 מסכת תככים מסריחה,
 כלילת פ-ב-ר-י-ק-א-צ-י-ה !
 דיזי וביאליק אורגים במסתור:
 מסכת תככים מסריחה,
 כלילת פ-ב-ר-י-ק-א-צ-י-ה !
 שני ליצני פרובוקציה!

תוך כדי שאגות: 'התמודדות – עכשיו !'; 'תחרות
 – עכשיו !'; 'מהפך !'; 'מהפך !' – עוברים
 אלתרמן, שלונסקי וטשרניחובסקי, עם ציבור
 הבוהמיינים, אל בית-העירייה.

מדרגות בית-העירייה...

דיזינגוף [אל ביאליק]: מצטער, גינטלמן – אין לי ברירה, אחרת אני מאבד את
 כיסאי.

ביאליק [אל האולם]: איזה אגואיסט מחורבן !

דיזינגוף: יקירי, אני עושה למעלה מהמקסימום...

אחד מקהל בית-העירייה: חיים-נחמן, תמלוק לקוזאק המשופם את
 הביצים !

מישהו מהבוהמיינים: היכה שאול באלפיו... תמעך לקרשים את הגיוק
 הבורגני !

דיזינגוף: טוב-טוב ! סדר שיהיה... ססססדדדדר ! – קודם נעבד תקנון... נקבע
 כללים...

עוד אחד מהבוהמיינים: בלי טריקים זולים.... בלי מזמוזים !

נוסף בקהל בית-העירייה: עם מזמוזים, ועוד איך !

שלישי מהבוהמינים: אם לא תהיה תחרות עכשיו – נשרוף את העירייה...

דיזנגוף [להמון המצטופף]: אזרחיות ואזרחים ! משאת נפשי מתגשמת סוף-סוף, ואני מתכבד לחנוך בתל אביב-המופת תרבותי לתבל כולה – את אולימפיאדת-השירה בעירנו!

שלונסקי [לטשרניחובסקי]: קדימה, אבירנו – הראה לשחצן את גאונותך...

אלתרמן [לטשרניחובסקי]: צא לקרב – פרא אציל !

ביאליק וטשרניחובסקי נערכים כמו שני גלדיאטורים, זה מול זה.

טשרניחובסקי [צועק]:

הוי ארצי ! מולדתי ! הר טרשים קירח...

ביאליק [צועק]:

הכניסיני תחת כנפך
והיי לי אם ואחות.
ויהי חיקך, מיקלט ראשי,
קן תפילותיי הנידחות...

אחד הבוהמינים: לא שמתם לב שביאליק משמיע יותר מילים ?

מישהו מבין קהל העירייה: תגישו ערר למלך אנגליה !

אחר מתוך קהל העירייה: תיכף טשרניחובסקי יטען שהרצפה עקומה...

דיזנגוף: אזרחיות ואזרחים... הכל בשליטה, הכל תחת רגולציה...

טשרניחובסקי:

בחשכת הליל, בלי קשת ושלח,
על סוס קל עין-דורה בא שאול המלך...

ביאליק:

שלום רב שובך ציפורה נחמדת
מארצות-החום אל חלוני –
אל קולך כי ערב
מה נפשי כלתה, בעוזבך את מעוני...

שלונסקי [אל אלתרמן]: שמע, גם לי יש שיר...

את חכי לי ואחזור,
את חכי היטב.
את חכי לי גם בקדור
מסגריר הלב.

אלתרמן [לקהל]: ואת החדש שלי עוד לא שמעתם...

אם תרדנה בליל דמעותייך,
שמחתי אבעיר כצרור תבן.
אם תרחפנה מקור עצמותייך,
אכסך ואשכב על אבן.

טשרניחובסקי [אל הקהל במדרגות העירייה]:

אני – לי משלי אין כלום,
גם לא שולחן !

ביאליק [אל הקהל במדרגות בית העירייה]:

צנח לו זלזל על גדר וינום –
כה ישן אנוכי :
נשל הפרי – ומה לי ולגזעי,
ומה לי ולשוכי ?

טשרניחובסקי [כנ"ל]:

את אינך יודעת, מה מאד יפיפית !
ובאושרי, הרגעים,
את כולך שלי,
במשובה וסער און פראים...
את אינך יודעת, מה מאד יפיפית !

ביאליק [אל הקהל במדרגות העירייה]:

מי יצילנו מרעב ?
מי יאכילנו לחם רב ?

ומי ישקנו כוס חלב ?

שלונסקי: נו, באמת ! לחם וכוס חלב...

טשרניחובסקי:

שחקי, שחקי על החלומות,
זה אני – החולם שח.
שחקי, כי באדם אאמין,
כי עודני מאמין בך.

אלתרמן: דיזנגוף חייב להכריז על טשרניחובסקי כמנצח האולטימטיבי...

הבוהמיינים: כתר 'המשורר הלאומי', לטשרניחובסקי...

כולם שרים "שחקי, שחקי"

טשרניחובסקי [לקהל]:

כי עוד נפשי דרור שואפת,
לא מכרתיה לעגל פז.
כי עוד אאמין באדם,
גם ברוחו, רוח עז.

שחקי, שחקי על החלומות,
זה אני – החולם שח.
שחקי, כי באדם אאמין,
כי עודני מאמין בך.

שלונסקי [שואג]: הכתר – לפנתר !

*

6. גן בית ביאליק: נמצאים שם העלמה שירה וביאליק.

ביאליק: סוף העולם ! כל תפארת הופקעה ממני ברגע אחד...

העלמה שירה: ואני רוצה שתיפטר כבר מהמניה הזאת !

ביאליק: תני לי עוד זמן, חמדתי... אני לא יכול לבעוט בה כך סתם.

העלמה שירה: מוג-לב ! אישה רמוסה כמו מניה – מאיימת עליך ?

ביאליק: בקטע הכי קריטי, בהפסד המונומנטאלי שלי – לא היית לצידי !

העלמה שירה: עזוב, אתה מספיק חסון... איפה היא מחזיקה אותך ?

ביאליק: אני לא יכול לבעוט במניה ככה פתאום, את השראה... היא העוגן...

העלמה שירה: עוגן שמוגן, היא המרבד שלפני הדלת. לנגב בה את הרגליים !

ביאליק: רגע אחד...

העלמה שירה: שמע חבוב, גרש אותה עכשיו – או שלעולם לא אהיה שלך...

ביאליק: ואם כבר מזכירים עקרות, אז גם את... חלולה !

העלמה שירה: אני ? כבר לא השראה, כבר לא מוזה ?

ביאליק: מסלול ההתקדמות שלך עבר בכל מיטה בעיר...

העלמה שירה: ואתה – ננס מתועב שהחשק אצלו גדול מהיכולת... חושב שלא אתלונן עליך ?

ביאליק: אצל מי תתלונני ? אפילו הנציב העליון הבריטי, כבר שבע את שעשועיך.

העלמה שירה: אמסור אותך למשטרה, על בעילה אסורה.

ביאליק: איזו אסורה ? הרי הסכמת...

העלמה שירה: בוא נאמר אמת, הרי לא בורכת בתכונות שיגרמו לנשים יפות, להעניק לך חסד ! "הסכמת"...

ביאליק: די, די, די...

העלמה שירה: נמאס לי שאתה מצווה עליי – איך להתלבש, איך להתהלך, איך להתאפר. נ-מ-א-ס לי להיות מוזה שרק נותנת ומעניקה, נותנת ומעניקה...

ביאליק: בהתחלה נהנית מאד כשאמרתי שהפרובוקטיביות שלך מטריפה אותי...

העלמה שירה: אבל עכשיו אפנה אל משורר מוצלח ממך, גאון פואטי...

ביאליק: נדמה לך שיהיה קל כל-כך, להיקרע ממני ?

העלמה שירה: והוא, גבר... זכר... אדיר ממך – וגם 'המשורר הלאומי' !

ביאליק: זו לא הייתה תחרות – זו הייתה קריקטורה פרובינציאלית !

העלמה שירה: ובכל-זאת יש מנצח, וזה לא אתה !

ביאליק: קריקטורה פרובינציאלית! אני 'המשורר הלאומי', העולם היהודי כולו סוגד רק לי !

העלמה שירה: העולם היהודי, גם כן עולם !

ביאליק: אל מי תלכי, אל מי ? אל רופא-הילדים האינפנטילי ?

שיר מס' 10 – מפלצת מחוצפת + בוא שאול

העלמה שירה:

מפלצת בן-שדים –
הנח לי
ולאהוב ליבי העתידי !
לא תהפוך פה שלל תקווה
של אושר מסנוור
לסתם וודוויל משניא...

ביאליק:

בת-כלב מתחסדת
 מחוצפת... מחוצפת...
 שטותית והמונית –
 עוד קט אפיל
 אותך לארץ, ובשרך
 אסרוק חידוד, בזעם אפלולי...

העלמה שירה:

לא תהפוך פה שלל תקווה
 לגיהנום של תרעלה...
 אכן לטרוף נפשי
 ביקשת –
 כגריזלי סמור פרווה !

ביאליק:

אל תנבלי את פיך
 קדשה...
 כאילו לבבית,
 בפועל: לב מבעית
 כמו זד משועשע –
 מה קרה: הרווחת נסיך ?

לפתע פתאום מופיע טשרניחובסקי – מבחין בריב
 המר שבין ביאליק לעלמה שירה.

טשרניחובסקי:

אוהב, שבחזי פועם
 ליבה החם
 והבל פיה: מבושם –
 ניגר על פני נפשי.
 ברוב קלות
 אניף גביע של זהב...

העלמה שירה:

בוא, בוא... בוא שאול
 אביר לבבי...
 נעשה הכל מעתה
 לעורר יצרים
 של קירבה להוטה.
 כדגים ירויים מתוך מים שוצפים...

ביאליק:

בת-כלב מתחסדת
 מחוצפת, מחוצפת,
 שטותית והמונית –
 עוד קט אפיל
 אותך לארץ, ובשרך
 אסרוק חידוד, בזעם אפלולי...

אל תנבלי את פיך
 קדשה...
 כאילו לבבית,
 בפועל: לב מבעית
 כמו זד משועשע –
 מה קרה: הרווחת נסיך ?

טשרניחובסקי:

אוהב שבחזי פועם
 ליבה החם
 והבל פיה: מבושם –
 ניגר על-פני נפשי.
 ברוב קלות
 אניף גביע של זהב...

העלמה שירה:

בוא, בוא... בוא שאול
 אביר לבבי...
 נעשה הכל מעתה
 לעורר יצרים
 של קירבה להוטה
 כדגים ירויים מתוך מים שוצפים...

העלמה שירה רצה כעת לזרועותיו של טשרניחובסקי
 – בסערת נפש עצומה אבל גם בכוונה מודעת,
 'להוציא את העיניים' לביאליק.

ביאליק: עוד אפרע ממך, פ-ר-ו-צ-ה...

*

6.1 הכניסה לביתו של ביאליק: ביאליק הנסער פוסע לעבר הכניסה, כשלמולו ניצבת מניה אשתו.

ביאליק: מה דעתך יקירה, אולי נלגום איזה קמומיל מהביל – בגן ?

מניה: תודה, חיים נחמן. כבר שתיתי את התה שלי בספרייה... תירצה שאכין לך ?

ביאליק: לא אלאה לומר לך יקירה, שוב ושוב ושוב – עד כמה מאירות פניך, קורנות...

מניה: תשכח מזה... אתה לא חייב לי שום מחמאה ! והרי לא בגלל זה אתה נסער...

ביאליק: מאיפה את לוקחת – שאני נסער?

מניה: נו באמת, הרי לא תוכל להסתיר ממני. ישנם כבר דיבורים על אולימפיאדת השירה.

ביאליק: כבר הגיעו השמועות...

מניה: מי זה העז להתחרות בך?

ביאליק: לא התחריתי, הייתי שם השופט, הפוסק האחרון ! – דיזנגוף לחץ עליי.

מניה: השופט... כמובן ! – לא יכול להיות אחרת. ובכל-זאת, משהו מטריד אותך.

ביאליק: דרדקי שירה חסרי כישרון מנסים את כוחם בנשגב מהם. קריקטורה פרובינציאלית.

מניה: איפה תירצה את הקמומיל שלך ? כאן על הספסל?

ביאליק: כאן!

מניה: אתה אוהב כל-כך להסב עליו ולהביט בערגה אל עבר האופק.

ביאליק: מואר באור המרצד מבין עצי הגן...

מניה: כאן הרי נחה עליך השכינה. כאן אתה מוצא תמיד את המוזה שלך.

ביאליק: הו המוזה... כמה זמן שלא כתבתי איזו פואמה כבירה...

מניה: ואולי מקומה של המוזה – לא על הספסל ?

ביאליק: למה את חותרת?

מניה: מקומך בחדר העבודה שלך. לבד. בין הספרים. שם מקום היצירה הטבעי שלך. לא בספסל.

ביאליק: לרגע פקפקתי בכוונותיך, מניצ'קה – לרגע דימיתי לשמוע בקולך, איזו נימה של ציניות... אבל...

מניה: אבל מה ?

ביאליק: אבל לאחר מחשבה שנייה אני מאמין שאת צודקת. תמיד מדויקת, תמיד קונקרטיית... עוגן. תודה שאת – את.

מניה: התה יוגש בחדר-העבודה...

הוא מנשק את את שתי ידיה ושניהם נכנסים הביתה – פנימה.

*

7. הנשף הווינאי של דוקטור שטראוס: אל נשף

המסיכות הנערך בסגנון ווינאי-קברטי מוזמנים כל המי ומי בתל-אביב הקטנה, בראשותו של דיזנגוף – מחופשים – אך את המסכות הם מחזיקים בידיהם, מחוברות למקלות אחיזה – כערבים; כקולוניאליסטים בריטיים; וכפיגורות וינאיות ופריסאיות. בין האורחים מצויים גם טשרניחובסקי המחופש לנסיך איגור, והעלמה שירה המחופשת לאהובתו, ירוסלבנה; אלתרמן התחפש לקיבוצניק מדגניה ב', ואילו שלונסקי – לפועל-תעשייה מחיפה.

אלתרמן [לאולם]: והנה הגיעה שעת הנשף השנתי של היקים המלוקקים, מין קונגרס מוסיקאלי וכלל לא פרונטאלי...

שלונסקי [לאולם]: אבל בהחלט סקסואלי-ריטואלי... שהרי זו הזדמנות נהדרת, לחילופי זוגות ולאהבות חפוזות!

אלתרמן: אותנו כמובן שלא הזמינו... אנחנו בשבילם – סתם גזע מוחרם... מה מוחרם? – אשפת-אדם!

שלונסקי: ולכן התפלחנו מחופשים... הוא – לקיבוצניק מסתלבט מדגניה ביי"ת, ואני – לפועל תעשייה מחיפה... עצל משתמט...

אלתרמן: פה אוכלים כולם בסכין ובמזלג – ולא בידיים, חלילה וחס...

שלונסקי: את השניצל שגודלו כמחבת טניס, ואת ה'קרטופל-סאלאטי'...

דיזנגוף [לקהל המוזמנים]: התודה והברכה – למכובדי עירנו, דוקטור שטראוס ורעייתו לוטה – המכניסים מיפיפיות יפת לאוהלו של שם...

דוקטור היינריך שטראוס: מגיע לה, לתל-אביב שלנו...

הגב' לוטה שטראוס: לחוג את הפורים גם באופן לא לוונטיני אלא אירופי!

דוקטור היינריך שטראוס: בשמי ובשם רעייתי, לפיכך...

הגב' לוטה שטראוס: אנחנו איננו 'אזיאתיים', כי-אם אנשי צווייליזציה החיים לצלילי הוואלס הווינאי...

דיזנגוף: לחיי השטראוסים... לחיי השטראוסים!

האורחים מסתדרים בשתי שורות, גברים מול נשים,
 כשבאקראי בוחר לעצמו כל גבר את זוגתו
 למחול... הזוגות רוקדים לצלילי הוואלס.

שיר מס' 11 – תל-אביב שלנו

שמראוס ואשתו:

ערכי מוסר מתקלפים –
 גלדי בצל שהופשל.
 על כל צעד קטן ניצב השטן:
 קמצן משוחצן,
 הוא רטן וזייפן מחורבן
 שאופיו סכסכן –
 מרפקן מחומצן להחניק,
 פטפטן בלי רוכסן –
 גסויות על שפתיו:
 הבושה, לחיים תסמיק!

וכך קורה שמחול
 הוואלס
 היה למחניים –
 מואץ שבעתיים
 בלוא להבדיל בין
 עיקר לשיריים...
 ושנת צהריים
 שברה כבר מזמן
 שיאים של ערביים!

הזוגות המחוללים מחליפים ביניהם את בני זוגם
 – לפתע נכנס ביאליק לסלון, מחופש כמכשף
 ומסיכתו בידו.

שלונסקי [אלתרמן]: הנה המשורר הלאומי... ל-ש-ע-ב-ר!

אלתרמן: אופססס...

דיזנגוף [אל האורחים]: גבירותיי ורבותיי! הרי הוא לפניכם המשורר
 הלאומי... סליחה, שר השירה העברית...

זוגות המחוללים מחליפים את בני זוגם בפעם השנייה. ברגע זה נכנסים טשרניחובסקי ושירה... הוא מחופש לנסיך איגור והיא – לזוגתו ירוסלבנה, אך מסיכותיהם בידם.

שלונסקי: אופס... [אל האורחים] הוד ותפארת ל'משורר הלאומי הטרי !

אלתרמן: [אל האורחים] וזוגתו... המוזה שלו – הלוא היא העלמה שירה !

שמראוס ואשתו:

וכך קורה שמחול
הוואלס
היה למחניים –
מואץ שבעתיים
בלוא להבדיל בין
עיקר לשיריים...
ושנת צהריים
שברה כבר מזמן
שיאים של ערביים !

ואז, תוך כדי הריקוד, כאשר הזוגות מתחלפים ביניהם בפעם השלישית, יוצא שביאליק, המחליף את בת-הזוג הקודמת – ותר בעיניו כל העת למצוא את העלמה שירה – נתקל בה במקרה, כשאף היא מחליפה את בן זוגה למחול... וכך קורה שהם הופכים לצמד המחולל יחדיו.

ביאליק: נו, פרוצה – הרוחת נסיך ?

העלמה שירה: ואתה, סוטה – ממשיך עם הסחבה ?

ביאליק: רואים שהייתה לך ילדות עשוקה !

העלמה שירה: למה, איש נפוח, כי אני מצליחה לסתום לך את הפה ?

ביאליק: נו באמת, קצת צניעות. כולך – התגלמות ההונאה, תרמית מרקדת....

העלמה שירה: בן-זונה... העיניים הטרוטות שלך לא חדלות ממזימה נלוזה...

ביאליק: נערת אשפתות!

העלמה שירה: פגר חמור!

ביאליק: סוררת!

העלמה שירה: אפילו את המספוא שלך אינך מסוגל ללעוס!

המשפט הזה מטריף את ביאליק, והוא גורר את שירה באלימות אל מחוץ לבית השטראוסיס.

שלונסקי [אל אתרמן]: אחי, גם אתה ראית מה שאני...

אתרמן [לשלונסקי]: ביאליק... המכשף הזדוני...

אחת האורחות: הצילו!

שלונסקי [אל האורחים]: חברים, שמרו על קור רוח... אנחנו נחזיר אותה!

אתרמן: לא יצליח לו – לביאליק!

משרניחובסקי: שירה, שירתני...

אורחת אחרת: תזעיקו אמבולנס מהר, שח"ל!

אחד המוזמנים: התקשורת השמאלנית אשמה בכל...

משרניחובסקי: הרי הבטחת לקטוף פרחים ביחד...

שלונסקי [למשרניחובסקי]: תסביר לי בבקשה, איך נתת לה לחמוק ככה מתחת לאנטנות שלך?

אתרמן [לשלונסקי]: היינו בדרך להמריא, אחרי הניצחון של הבוקר על השמוק...

שלונסקי [למשרניחובסקי]: היא תשוב לתמונה... לא נשתוק על החטיפה!

משרניחובסקי: שירה! שירה!

שיר מס' 12 – אות קלון

ביאליק:

אות-קלון, בוער במצחי :
 בן עוולה תאוותן,
 אני מתחרט
 אך אין הי מתחשב
 שיפסוק: ירוחם – העוזב !

רגשותיי זדקנו באחת,
 כבתה האש – ללא שירה...
 כשמשון שנגזז שיערו והושבת –
 כובש צרחה אדירה: הכיצד !?

בעל-מום, טייס קיטע...
 כבר לא ספונטאני משגע.
 גם שירתי שופכה, פלגים חמים של דם
 בחדלונה
 סיוט שאין לו קץ
 רותח וחורך, כמו השאול.

מניה הו מניה... (בדיבור על מעבר מוסיקלי)

האמנם הקצף הזה הנורא
 הוא נקמת אישה מנודה
 שתמיד נותרה בצל, מאחור,
 האם תוכל לי אי פעם למחול

בעל-מום, טייס קיטע...
 כבר לא ספונטאני משגע.
 גם שירתי שופכה, פלגים חמים של דם
 בחדלונה
 סיוט שאין לו קץ
 רותח וחורך, כמו השאול.

הביזיון עודו צורב את לבי
 רשע ארכאי, מנוון
 הווה מטורפד, עתיד עלוב
 ונשמתי שיבשה
 בחום שרביס כפרי רקוב.

לפני סיום השיר של ביאליק מצליחה שירה להימלט
החוצה דרך דלת המרתף.

*

8.1 גינת בית ביאליק: העלמה שירה, מבוהלת וחבולה – רצה
אל תוך הגן. על הספסל יושבת מניה ומעשנת.

מניה: האם אוכל לעזור לך במשהו, ילדה ?

שירה מזהה את מניה – ואינה יודעת מה לעשות עם
עצמה. מניה מזמינה אותה לשבת לצידה.

מניה: חיים-נחמן... התסבוכת הזו גורמת לו לחוש כאילו הוא עומד על שפת תהום
עמוקה.

העלמה שירה: סלחי לי גברתי... לא התכוונתי.

מניה: ועוד איך התכוונת... בוודאי שהתכוונת.

העלמה שירה: אני מצטערת.

מניה: את גם לא ממש מצטערת. אז בלי משחקים של תמימות, בבקשה !

העלמה שירה: תמימה אני לא. זה נכון.

מניה: הלא את הכוח שלו את מבקשת. הרי לא תאהבי אותו באמת. והוא – כמו
ילד, מחפש תמיד את הצעצוע במקום הלא נכון.

העלמה שירה: אם כך, כל הזמן הזה...

מניה: ידעתי, כן. בוודאי שידעתי. בוודאי שחשתי. מה חשבת ? – שאינני יודעת על
כל מאהבותיו וזימותיו? מה קיווית? שיקנה לך סוס אפור-חום ויחד תרכבו לעבר
השקיעה?

העלמה שירה: לא קיוויתי...

מניה: איפה תרצי את הקמומיל שלך?

שירה פורצת בבכי. מניה מלטפת את ראשה. לפתע
שירה מתנתקת ממנה.

שיר מס' 12.1 – המריבה

העלמה שירה:

רק עכשיו אני תופסת
עד כמה הוא זד... מאניוק!
אין בו רומנטיקה במיל –
כולו אגרוף מבחיל, ריסוק!
זה אשמדאי בתחפושת מלאך
והזמן הגיע להודיע:
בנות! – האיש יורד נמוך...

מניה:

מי את שתביעי דעה
רק אני מסוגלת לחיות
בשאל-תחתינות, לצד אגדה –
פעם ושתי, ופעם זו אסתר...
ואילו את, עלמתי:
כן! – אצלך זה הכול חוזה נדל"ני, ספור נצלני!

העלמה שירה:

ואכן, אם יש בו דפקט –
אולי יתחיל לקבל טיפול:
לישלוותאי' יישלח
חתיכת שק-טסטוסטרון נאלח –
או-אז יוכל שם להפגין זכרותו:
מועדים לשמחה, לשמחה וששון –
ביתר חמלה, בלי לשלוק או לחנוק!

מניה:

אין ברירה: אהבתי אותו
כשנהג כמו עקרב!
מזמורו באוזניי: ניאגרה שוצף על גדותיו.
אין לי כושר בידור –
אנילא לידי...

ולעד אשא עיני
להוראות הבימאי : עוג-הבשן, נפיל רגשן !

העלמה שירה ומניה:

האהבה, פרצופים הרבה לה –
לפעמים תתנכר, לרוב
תתאכזר, אפילו כמעט תתבצר
מאחורי מסיכה מטריפה –
לא לבלוע ולא להקיא. תעלומה !

העלמה שירה:

קורה שצבעה הוא כחול...
בזמן כלשהו : כמו סמי-סגול
שאף ללא טיפת אלכוהול

מניה:

הוא יוצא במחול, גובר על קרסול
שנקרע לו הגיד, נקרע מבלי להפסיד !

העלמה שירה ומניה:

מה שלא יתרחש – ותמיד ! –
יהיו האוהבים שרויים
בחלומם,
כאילו אין מחר
והיקום המוקסם קבע : נהדר !
וזהו... זהו סוף דבר.

*

9. מדרגות בית-העירייה: מצויים שם – דיזנגוף, אלתרמן ושלונסקי, וגם טשרניחובסקי מגיע. דיזנגוף מקביל את פניו כאילו היה אורח רם-מעלה מחו"ל.

דיזנגוף: איך אתה חש, ידידי ?

טשרניחובסקי: עולמי חשך...

דיזנגוף: איזה בן-עוולה, הביאליק המנופח הזה...

טשרניחובסקי: הוא בן עוולה, אבל היא נעלמה ואני חרד לה.

דיזנגוף: אני בטוח שהילדה תימצא בריאה ושלמה. ובכן שמע, אני זקוק לצידי לאביר משוררים נקי וצחור !

טשרניחובסקי: כשל כוחי, רק למצוא את מוזת שירתי אבקש...

דיזנגוף: נמצא אותה. נמצא תקציב לחיפושים. אם היא המוזה שלך..

טשרניחובסקי: (מתפרץ בהסכמה) היא המוזה!

דיזנגוף: ואתה שר השירה!

טשרניחובסקי: אני אמרתי שר השירה?

דיזנגוף: אני אמרתי תקציב?

טשרניחובסקי: (מבין את המשחק) ואם אמרתי שר השירה?

דיזנגוף: אז אני אומר תקציב. לחיפושים. לתרבות ממוסדת תמיד ראש העיר יכול למצוא משהו.

שלונסקי [לטשרניחובסקי]: ראש העיר מושיט לך יד אחים.

אלתרמן [למשרניחובסקי]: אל תסרב לו לזקן... סליחה, לראש העיר..

שלונסקי [לאלתרמן]: אסור לפספס את ההחלפה של ביאליק עם טשרני..

אלתרמן [למשרני]: זה מה שחסר לנו עכשיו. הסירוב של הבוק.

דיזנגוף [למשרניחובסקי]: אחזיר לך את שירה... תוכל לנשקה... אבל כרגע ברית פוליטית, זה צו השעה.

שלונסקי [למשרניחובסקי]: תהיה פעם אחת פוליטקלי-מיינדד.

אלתרמן: אל תהסס, אל תהסס

שיר מס' 13-

(רפרוזה של שיר מס' 8 / הברית הפוליטית)

דיזנגוף:

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !
הוא זקוק לעוצם סמליי,
בזכותו – את ממשלי ארחיב !

שיריו אז יקדמו לי פרסום משגע
יספרו לעולם את חסדי השופע.
ומדי ארכב על סוסי –
אתקבל כגיבור, כקמע !

אני הפוליטי
הוא הפואטי –
יחד נבטיח
הישג פריטטי !

משרניחובסקי [לאלתרמן ושלונסקי]: אין ברירה, לטובתה של שירה .

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !
הוא זקוק לשלל עצותיי,
בזכותו – אכניע צר ויריב !

בלשיו ימצאו את עלמתי הרוגשת,
וביום הכלולות, היום הקובע,
תיתן לי ידה, וקולה המשגע –
רוגן כמו פזמון שאינו מצטנע !

אני הפואטי
הוא הפוליטי –
יחד נבטיח
הישג פריטטי !

ברית כרתנו בין הבתרים
לתמוך איתן – איש את אחיו !

שלונסקי: הוררא ! הפלא התרחש !

אלתרמן: יש הבקעה !

שיר מס' 14-

[דפריזה של שיר מס' 4 – חוקי המשחק]

שלונסקי & אלתרמן:

עכשיו זה כבר ברור ומוקפד
וכלל אינו מסופק:
טשרני יוכתר במקום ביאליק
ויהא לאביר השירה העברית...

כמו ברבור מלכותי, בגלימה לבנה
נוצתו המצוחצחת בחן תמרק
את לשון ההמון בחדווה
לפסקול מלא כולו תקווה

אנחנו, ואנחנו בלבד
נישבע, שאחרי הענק
יגיע תורנו, בעלי כישורים
לא פחות משלו עם ברק
שירתנו גדולה, ולא סתם בידור:
לא דבר מפוהק
משולבק ומבזה...
צמד אחים מחושק
שסופו יהיה 'נובלי' כה נחשק !

וכאן, בלי שום אזהרה מוקדמת, מופיעים בריצה
כמה מוכרי עיתונים משולהבים כשבידיהם כותרות
היום: "ביאליק התמוטט בביתו !"; "אסון לאומי
– ביאליק קרס במעונו הפרטי !"; "ביאליק גאון
הדור, שוכב חסר הכרה !"

מוכר עיתונים אחד: ביאליק התמוטט בביתו !

מוכר שני: אסון לאומי!

מישהו מציבור הנאספים: קטסטרופה !

מוכר שלישי: ביאליק שוכב חסר הכרה !

שני מציבור הנאספים: טרוריסטים עליך ישראל... צריכים להפעיל יד קשה!

מוכר עיתונים אחד: צריך לאשפז אותו !

דיזנגוף: מה-זה קרה לביאליק ?

מוכר שני: אפנדציט !

משרניחובסקי: ושירה שלי, מישהו ראה אותה ?

דיזנגוף: אודיע מייד ל'הדסה', צריך להעביר אותו לשם מייד !

שלונסקי ואלתרמן לוקחים הצידה את דיזנגוף,
למעין התייעצות בזק.

שלונסקי: כבודו, כבוד ראש-העיר, הרשה לנו...

אלתרמן: למה ל'הדסה' ?

שלונסקי: ככה תימשך ההתגוששות בצמרת...

אלתרמן: שני ענקים בתל-אביב אחת... אתה צריך עיר עם תסביך ?

שלונסקי: הרי לדו-קרב האולימפי אצלך בלב החצר יימכרו כרטיסים בידי ספסרים נוכלים !

אלתרמן: כמו בקרקס איטלקי בזוי !

שלונסקי: ולך ייצא שם לא ראוי: 'אימפרסריו די פורנו'...

דיזנגוף: אז מה עושים, ריבוננו של עולם ? גם אתם משוררים... אמנם דרדקים אבל בהחלט מושחזים... עוצו עצה ! מה? מה?!

שיר מס' 15 – לווינה

אלתרמן & שלונסקי:

שגר-נא את שנינו הרחק לווינה –
את ביאליק נשאיר
שם – עם זינה ונינה, עם קלרה וסימה
ומימי, פורטונה ובינה...
יהלומים שבנזר
פרוצות רושפות גייזר
במגפי עור-כריש מגונדר –
וימשורר הגלות, מחוזר-מצ'ופר,
יסרב לשוב: כי פימפי הוא שם הקיסר !

דיזנגוף: יש לי רעיון מצויין... מה – מצויין ? פנומנאלי ! אזרחיות ואזרחים ! אדאג אישית שביאליק הדגול יזכה בטיפול הטוב ביותר... אשגר אותו לידידי, הפרופסור גאורג רינצלר, בבית-החולים הממלכתי של וינה.

מאן-דהו מן המתקהלים: לווינה ! ישר לווינה !

דיזנגוף [לשלונסקי ולאלתרמן]: ואתם, סעו עם החולה. אני משלם !

אלתרמן: yes mister mayor

דיזנגוף [שר לשלונסקי & אלתרמן]:

גולת הכותרת, הרחק שם בווינה –
את ביאליק נצמיד שם לנינה
ואנה, לזינה ובינה...
לקלרה-פורטונה וסימה !
יהלומים שבנזר –
פרוצות רושפות גייזר
במגפי עור-כריש מגונדר –
וימשורר הגלות, מחוזר-מצ'ופר,
יסרב לשוב: כי פימפי הוא שם הקיסר !

טשרניחובסקי: ומה עם שירה, שירתני?

שלונסקי & אלתרמן [לקהל באולם]:

כעת גם אתה ואני נזגג שם בווינה :
 עם נינה ואנה, עם מימי ובינה...
 עם קלרה-פורטונה וזינה וסימה !
 שני גברברים נוטפי ייצר, סטאז'ירים-קוזאקים בלי קצר...

וכשארצה נשוב מסמינר-הזימה,
 תצהל האומה ב-belle canto מוזר :
 "הידד-הורא לזוג הנפלא, המשלומפר !"

*

10. בית-החולים בווינה, חדרו של ביאליק

/ שעת צהריים : מצויים שם – שלונסקי ואלתרמן; הכירורג פרופסור גאורג רינצלר; והאחות הראשית – פרוליין שוברטינה; ביאליק שרוע במיטתו כבר אחרי הניתוח, מורדם.

שלונסקי [לאולם]: אחרי שדיזנגוף כבר שילם בשבילנו – נפליגה יחד איתכם היישר לווינה, ובתנאים מפופנאים...

אלתרמן [לאולם]: כלומר – זה כסף ציבורי, אז – אודרוב ! – בואו ונשרוף אותו בלי שום מעצורים !

שלונסקי: אבל עכשיו, הס – פן נעיר... זוכרים ? – קן לציפור... זהו חדרו של ביאליק, שכיב-מרע אומלל, אצל פרופסור רינצלר: המנתח הכי משוכלל.

אלתרמן: טוב יותר שכיב-מרע בווינה, מאשר שכיב-מרע בתל-אביב... ומכיוון שביאליק הוא סלבריטאי-על – גם חדרו כאילו יצא מצילום בז'ורנאל !

פרופסור גאורג רינצלר [לשלונסקי ואלתרמן]: רבותיי, אני מבין שאתם הינכם – הקרובים לו ביותר... אחיינים, כן ?

האחות שוברטינה: כי רק להכי קרובים נוכל למסור דו"ח רפואי...

פרופ' רינצלר: ובכן, המנוח... סליחה – המשורר הדגול יצא מכלל סכנה.

אלתרמן [לשלונסקי]: מה, אנחנו בני-דודים ? – האימהות שלנו...

האחות שוברטינה: קצת נימוס בבקשה. הפרופסור מדבר – כן ?

פרופסור רינצלר: רבותיי, אחזור שוב אם כן – המשורר המפורסם, הר ביאליק, יצא מכלל סכנה.

שלונסקי [לאלתרמן]: האימהות שלנו הן האחיות של ביאליק !

פרופסור רינצלר: הוא עוד יוכל להניף את היד – ולהגיד... 'אני רוצה לצעוק, אני רוצה לשיר... אני רוצה לצרוח !'

האחות שוברטינה: האחיינים ביאליק, לפרופסור רינצלר אין כל הזמן שבעולם...

פרופסור רינצלר: הוא יוכל, כעבור מנוחה קצרה ביותר, לשלוח מבטים נזעמים לעברכם – ולרעום...

אלתרמן: דיברת – פרופסור – על מנוחה קצרה בלבד ?

שלונסקי: למה לא מנוחה ארוכה ?

אלתרמן: על איזו מנוחה אתה מדבר, פרופסור רינצלר ?

פרופסור רינצלר: משהו כמו שבוע-ימים.

שלונסקי: אי-אפשר – חודש ?

אלתרמן: חודשיים, שלושה ?

פרופסור רינצלר: אני בטוח שיש לו תוכניות לשורר ולשורר... נכון, האחות שוברטינה ?

האחות שוברטינה: שמענו שהוא איש מפורסם, אצלכם בפלשתינה...

פרופסור רינצלר: תודה רבה לכם רבותיי.

הפרופסור יוצא.

שלונסקי [לשוברטינה]: אולי נצא לאיזה דרינק, פרוילין ? כשתסיימי את המשמרת [צובט ביסבנה].

האחות שוברטינה: איך אתה לא מתבייש, האחייין ביאליק...

שלונסקי: שלונסקי.

האחות שוברטינה: זהו בית-חולים !

שוברטינה יוצאת. בחדר נשארים שלונסקי + אלתרמן, וביאליק תחת נרקוזזה.

שלונסקי [אל אלתרמן]: נצטרך למצוא משהו יותר בשרי, לעכב כאן את ביאליק – להרבה-הרבה שנים.

אלתרמן [לשלונסקי]: נשכנע את וייצמן ואת סוקולוב – לעשותו נשיא-כבוד של ההסתדרות הציונית...

שלונסקי [לא אלתרמן]: לא סתם – ההסתדרות הציונית... ההסתדרות הציונית העולמית!

שלונסקי & אלתרמן [לקהל באולם]: ונשכן אותו בביתו של הרצל – פה בווינה!

שוברטינה חוזרת.

האחות שוברטינה: נו, הר שלונסקי, את בא? (לא אלתרמן) תבוא גם אתה בלונדי.

שלונסקי & אלתרמן שרים: 'הללויה'...

*

11. חדרו של ביאליק בכיה"ח בווינה /

שעת לילה: לחדר חוליו של המשורר, השוכב במיטה, הוזה מעט לאחר הניתוח, מתפרץ סטאלין בחלוק רופאים, מוקף בקלגסי שירות הביטחון האכזרי שלו – ה-נ.ק.וו.ד – לבושים גם הם בחלוקים לבנים, ולכולם סטטוסקופים על הצוואר.

ביאליק: ששששודדים, שברתם את הדלת...

סטאלין: תפסיק להצחיק.

ביאליק: מי אתה – המשופם ?

סטאלין: לא ייתכן שאינך מזהה...

ביאליק: 'הצאר האדום', קשה להאמין. מה אתה עושה פה?

סטאלין: באתי לשוחח איתך על אהובתו של בן-טיפוחי !

ביאליק: היא הפילגש שלי... אני יכול לעשות איתה – מה שרק יתחשק לי !

סטאלין: איך העזת ?! לחטוף אותה?! להכות אותה?! רק בקושי היא נמלטה מציפורניך !

ביאליק: צא מכאן!

סטאלין: הנה הטלפון !

ביאליק: לא עולה אפילו על דעתי.

סטאלין: צלצל ותתנצל !

ביאליק: בשום פנים ואופן.

סטאלין: צלצל מייד ותתנצל בפני העלמה התמה הזו, פאסקודניאק שכמוך ! – או שתשוב לפלשתינה כרוח רפאים...

ביאליק: טאוואריש סטאלין, אני יודע הכל על מות אשתך !

סטאלין: מות אשתי... הראשונה או השנייה ?

ביאליק: השנייה. וגם אפרסם את הסיפור ברבים !

סטאלין: סופך יהיה כקיצם של רבי הבוגדים מהקרמלין.

ביאליק: בחלק הימני של הפנים והצוואר, אצל נדייז'דה אלוליבה, נמצאו חבלות...

סטאלין: אתה מבקש לקרב בכוח את קיצך ?

ביאליק: אצל אשתך השנייה, אדוני, נמצאו חבלות כחולות ואדומות...

סטאלין: היא השתמשה באקדח 'מאוזר' שנתן לה אחיה, פאבל.

ביאליק: חבלות כחולות ואדומות...

סטאלין: היא נטלה את חייה במו-ידיה !

ביאליק: זה אתה שהכית אותה למוות !

סטאלין: מי שמדבר על הכאת אישה... נדייז'דה שלי מתה והותירה אותי נבגד !

ביאליק: אתה חיסלת אותה !

סטאלין מאותת עתה אל מאבטחי ה-נ.ק.וו.ד. והללו מתייצבים בפוזיציה מאיימת סביב מיטת ביאליק.

סטאלין: ואיך אתה מתנהג אל מניח שלך ?

ביאליק: מה זה בשבילך, עוד חיסול פחות חיסול...

חלק מהמאבטחים יוצא, להבטיח שאיש לא ייכנס - והאחרים מתכוונים לדחוס חומר אל תוך האינפוזיה של ביאליק.

שיר מס' 16 – העונש (רפרוזה של שיר מס' 10 – מפלצת מחוצפת):

סטאלין:

מותך, איש-זנונים –
 רשום כבר
 בדפי התרגום העברי
 של 'מלחמת הנסיך איגור'...
 רצוף תחכום
 ששיאו...

פתאום, בהפתעה מוחלטת, מתפרצים אל החדר –
 אלתרמן ושלונסקי.

שלונסקי: רגע, אתה יודע למי אתה דומה ?

אלתרמן: כן, גם לי הוא מזכיר – מישהו מוכר...

סטאלין: רוצים אישור מפרופסור רינצ'לר, מהאחות הראשית שוברטינה ?

שלונסקי: ואנחנו...

אלתרמן: שנינו...

סטאלין: נו, נו – מי אתם ?

שלונסקי: אאא... אנחנו סרסורי זונות...

אלתרמן: הה... הפצינט הזה הזמין אותנו...

שלונסקי: הוא ביקש לראות צילומים של הסחורה ! – מינה וסימה, וזינה...

אלתרמן: קלרה-פורטונה, ומימי...

סטאלין: חמש זונות, זאת כל הקולקציה ? – די עלוב, אם תשאלו אותי...

שלונסקי & אלתרמן: לא-לא... קלרה ופורטונה – הן שתיים !

סטאלין: החחחחחחחחחחחחחח מפה !

אלתרמן ושלונסקי מסתלקים, כל עוד רוחם בם.

ביאליק: אבל למה זה מגיע לי ? – סתם התבדחת...

מניה: אומר לכל העומדים כאן: בעל נאמן הוא לא היה!

אחת המשתתפות בהלוויה: איך את לא מתביישת?!

דיזנגוף: מניה ביאליק תדבר, גם אם נצטרך לשם כך להביא את המשוריינים הבריטיים!

מניה: בעל נאמן, בן-זוג מסור- הוא לא היה! – ולכל אלו המכנים עצמם בזהמינים, אבירי הליברליזם, ולכל מלחכי הפנכה והפוליטיקאים – ברשותך, אדוני ראש העיר – אנא, הפסיקו עם הצביעות המגוחכות הזו... דבקות ברעייתו, לא הייתה ממעלותיו של חיים נחמן. אבל אחת ידעתי – הוא אכן אהב אותי!

היא מצטטת משירו של ביאליק:

הכניסיני תחת כנפך,
והיי לי אם ואחות,
ויהי חיקך מקלט ראשי,
קן-תפלותי הנדחות.

אומרים, יש בעולם נעורים –
היכן נעורי?

זו הייתה זכות-אמת לחיות עם עילוי-הרוח! מר וגברת ביאליק... המילים תצללנה הלאה באוזני, עוד ימים רבים, כמנגינה מרהיבה משל מוצרט! ואם המנגינה המרהיבה היתה אמנם נפסקת, ואישי היה נוטש אותי לטובת אחרת – הייתי נשכבת לפני גלגלי מכוניתו המתרחקת...

אומרים, אהבה יש בעולם –
מה-זאת אהבה?

שיר מס' 17 – חסרת הפנים – (לפי מנגינת אות קלון):

מניה:

זו אני, חסרת הפנים –
לי שם לא ניתן: סתם, ה'היא'!
בלי דלת וכתובת
האם גם בלי לב?

אלתרמן: ושום רמז או סימן?

טשרניחובסקי: כאילו בלעה אותה האדמה.

אני טבח רב-תיאבון
של עצב.

וכך, בלי שום התראה מוקדמת מופיעה העלמה
שירה.

טשרניחובסקי: ילדה שלי, היכן היית ?

העלמה שירה: רציתי זמו למחשבות. הייתי חייבת להתרחק.
לא הייתי מסוגלת להישאר כאן, בתל אביב.

טשרניחובסקי: ספרי לי מה קרה.

העלמה שירה: ברחתי מהמרתף של ביאליק, נסעתי למושבה. לכינרת...

טשרניחובסקי: איך נסעת?

העלמה שירה: בדיליז'אנס.

טשרניחובסקי: מה?

העלמה שירה: כרכרה... עם סוסים. שאול, אתה לא תבין...

טשרניחובסקי: מה לא אבין?

העלמה שירה: תמיד רציתי להיות כוכבת, להשתייך לחברה הגבוהה. בדרך
ניצלתי גברים, פגעתי בהם !

טשרניחובסקי: רצית להיות נאהבת... הנה – אני אוהב אותך עד כלות נפשי !

שירה שותקת

טשרניחובסקי: למה את שותקת ?

העלמה שירה: אני פוחדת... אני מתחילה לפקפק בכל מה שמסביב.

טשרניחובסקי: תפקפקי בכל, אך לא באהבה!

העלמה שירה: זוהי הפעם הראשונה שאוהב גבר, כמו שמתואר ברומנים האלה שאתה מתרגם. לא! אני לא ראוייה לך.

טשרניחובסקי: אסור לך לדבר כך. תאהבי, תאהבי.

שיר מס' 18 – [רפריזה של חלק משיר מס' 10 - בוא שאול]:

טשרניחובסקי:

אוהב, שבחזי פועם
ליבך החם
והבל פיך: מבושם –
ניגר על פני נפשי.
ברוב קלות
אניף גביע של זהב...

העלמה שירה: הרבה גברים ידעתי בחדרי המיטות בעיר הזאת.

טשרניחובסקי: אהובה – מה שהיה, עבר. נתחיל עכשיו מהתחלה!

העלמה שירה: זו הפעם הראשונה שאוהב באמת.

טשרניחובסקי: שנינו יחד - מול כל העולם!

העלמה שירה [המשך השיר]:

בוא, בוא... בוא שאול
אביר לבבי...
נעשה הכל מעתה
לעורר יצרים
של קירבה להוטה.
כדגים ירויים מתוך מים שוצפים...

טשרניחובסקי ושירה:

יחדיו נטייל על הים: נד מים כביר
המצית מצב-רוח פושע
של רטט מיני שוצף, משגע.
לשון בלשון נערבב –
לב בלב...

צמד שחפים תאומים דואה בדואט !

בוא, בוא... בוא שאול...
אוהב, שבחזי פועם
ליבך החם

השניים מתנשקים. בשלב זה נכנסים - שלונסקי
ואלתרמן - כמי שמלאכתם הושלמה.

*

13. אפילוג:

שלונסקי: ראית את הזוג המלכותי ?

אלתרמן: עכשיו יהיה טשרני המאושר באדם ולא יפסיק לכתוב... בעיה !

שלונסקי: גם הפנטזיה הזאת תיגמר. תן לזה זמן, שנה שנתיים שלוש – והעלמה הנצחית תחפש צעירים ממנו. תורנו בוא יבוא !

אלתרמן: אם תאמרי אל מחול לרדת, על אחרון מיתרי אנגן לך.

שלונסקי: את חכי לי ואחזור, חי אחזורה, חי !

אלתרמן ושלונסקי: תורנו בוא יבוא !

**שיר מס' 19 – אפילוג [רפריזה של שיר מס' 1 – ביאליק
נרצח]:**

אלתרמן & שלונסקי:

הצליל של הקאזאצ'וק
מרושע ומאוס
ולא במקרה הבאנו לכאן
'אקדח מעשן', סובייטי...
ככה לאשורו
אז הבטחנו את סוף הסיפור
הטראסק הושלם, עיניכם הרואות:
מרד בלי דם !

כן – אנחנו העתיד, ברוב הפלגה:
שירה צברית חצופה,
בלי בושה !
אתם כאן עדים, שהושגה הפיכה !
מושחזים להפליא –
הראש בשמיים !
רון בלבבות,
נשחרר תבל מנחשתיים !

ביאליק נרצח ! –
 הפאקט מחודד ומובהק...
 כי שום רופא וינאי
 מדושן
 איננו סנדלר
 שניתוח רגיל יהפוך בידי
 לחרחור מתוקשר
 של פגר שרוע פרקדן...

פה מצטרפים אל השניים – כל המשתתפים.

כולם:

חד וחלק...
 קליק השירה פה נדלק !
 קם לו דור משוררים
 חדש, היטב מלוהק,
 כך ששום מבקר שירה
 לא יעז להטיל בס רבב –
 זה סופו, וביתו יחרב !
 ביאליק נרצח !
 הפאקט מחודד ומובהק...
 כי שום רופא וינאי
 מדושן
 איננו סנדלר
 שניתוח רגיל יהפוך בידי
 לחרחור מתוקשר
 של פגר שרוע פרקדן...

וכך שירתנו תצמח תעלה
 ותרים המורל
 גבוה תמריא... אל על !..

FIN

© כל הזכויות שמורות
 לבועז אפלבוים, קובי אשרת ורוני ניניו